

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Præstantia Gratiae Dei & Felicitate Hominis eâ donati Considerationes XXXVII.

Lamparter, Heinrich

Monachii, 1657

XXVI. De admirabili communione Sanctorum, quam Gratia facit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46645](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46645)

CONSIDERATIO XXIV. 211

CONSIDERATIO XXVI.

*De admirabili Communione
Sanctorum, quam Gra-
tia facit.*

I. **P**articeps ego sum omnium timen-
tium te. *Psal.* 118. S. Augusti-
nus exponit hæc verba de Chri-
sto, qui per assumptionem carnis hu-
manæ, factus est particeps omnium
Deum timentium. Si Christus dicit
gratulabundus hoc Patri, quanto iu-
stius David, & quilibet pius id facit?
Est enim ingens hoc beneficium Gra-
tiæ, quòd faciat omnium bonorum, quæ
habent Sancti Dei, participes; à quibus
peccatores exclusi sunt. Nam 1. viuunt
omnes eodem Spiritu Sancto, à quo
mouentur & animantur. 2. Quod vni
deest ad debita soluenda, sumere po-
test ab alio: nam vnusquisque potest
satisfacere pro altero. 3. Sunt etiam,
per indulgentiam Ecclesiæ, participes
redundantium satisfactionum; quæ
sunt

sunt immensæ & inexhaustæ in sacro
 thesauro : ad cuius cumulum Beata Dei
 Genitricis, & omnium electorum merita,
 à primo iusto usque ad ultimum, adminicu-
 lum prestare noscuntur : de cuius consum-
 ptione, seu minutione non est aliquatenus
 formidandum, tam propter infinita merita
 Christi; quàm pro eo, quòd quanto plures
 ex eius applicatione trahuntur ad iusti-
 tiam, tanto magis accrescit ipsorum cumu-
 lus meritorum. Extranag. Vnigenitus. de
 pœn. & remis. Quo fit, vt non absuman-
 tur, & expendantur merita iam huius,
 iam alterius Sancti, vt aliquando nihil
 amplius ex meritis illius supersit : sed
 omnia semper maneant in cumulo, &
 iuncta meritis Christi moueant Deum,
 ad condonandas illi pœnas, cui appli-
 cantur à dispensatore thesauri : ferè vt
 in contractu societatis humanæ, quod
 erogatur, non ex huius, aut illius sym-
 bola erogatur, sed ex massa communi,
 cuius omnes socij semper sunt partici-
 pes, licèt multo plus expensum iam sit,
 quàm singuli contulerint, O felicem,
 qui

CONSIDERATIO XXVI. 213

qui gaudet opibus tot Sanctorum !
At ô miserum illum, cui ex tanto æra-
rio ciuitatis, in summa inopia sua,
nec obolus detur, aut possit prodesse !
4. Lytrum sacrificij, & Sacramenta om-
nia sunt iustis communia ; quæ (præter
pœnitentiam) peccatoribus adeò non
profunt, vt si suscipiant, eis in venena
vertantur. Atque ad hanc, tam tristem,
excommunicationem, non est opus
censura Summi Pontificis, ac tremendo
processu ; sola quemque conscientia
tantorum bonorum facit extorrem.
Vide sis ergo, quid agas, cum peccas.
Perinde est, ac si diceres ; Nihili duco
hæc bona, & istos thesauros : non volo
Deum habere pro Patre, neque Spiri-
tum Sanctum pro mea vita, nec Ange-
los pro fratribus : renuncio omni iuri
ad regnum cœleste, quod in baptismo
accepi : remitto promissiones mihi fa-
ctas à Deo : neque ego illi soluere volo,
quod debeo, neque vt alius soluat pro
me. Satanae me obstringo, cui renun-
ciaueram. Pœnitet me nomen Deo de-
disse, & inter Sanctos adscriptum. Nolo
parti-

particeps fieri Sacramentorum, aut Sanguinem Christi mihi plus prodesse, quàm dæmonibus. Nihil cum ipso, neque cum Sanctis volo habere commune. Abominabiles voces! & nihil tamen aliud profiteris re ipsa, cùm peccas, & abijcis Gratiam Dei.

II. *Ego sum vitis, vos palmites. Io. 15.* Magna est eà communio, de qua iam dixi, ac tanta, vt si nihil aliud boni afferret Gratia Dei, meritò esset anteferranda omnibus rebus; sed maior est illa, qua iustos inserit Christo, vt palmites viti, & tanquam capiti membra connectit. Qua in excellentia continentur aliæ multæ, per quas etiam beatos illos Spiritus non parum præcellimus. Nam etsi non diuersi generis sit Gratia, quæ nobis datur, quàm illis, nostræ tamen æstimatio inde augetur, quòd sit Gratia Christi. 1. Quia cùm esset amissa, est recuperata à Christo. Vnde calo gratulationes illas, & festa indicit in parabola ovis, & drachmæ repertæ. 2. Quia recuperata tam ca-
rò.

rò: *Empti estis pretio magno*, inquit Apostolus *1. Cor. 6.* utique magno. Si æstimationo rerum à pretio sumitur, Deus Angelos eadem operâ Gratia donavit, & condidit. Sed hominum Gratia tanto plaris à Deo fit, quòd Unigeniti sanguine comparata, in quo sibi Pater æternus complacuit. Ex quo etiam graviora sunt nostra peccata, quàm Angelorum, quòd ijs Gratiam Christi morte recuperatam perdamus. 3. Quia singulari modo Christo nos unit. Nam ut alia Diuinæ ipsius Personæ coniuncta, summam ab infinita Sanctitate eius dignitatem accipiunt; ita & Gratia, quæ facit nos membra eiusdem personæ. Meritò ergo *S. Leo serm. v. de Natiuit.* nos monet, ut meminerimus, cuius capitis, & cuius corporis membra simus; ne à dignitate nostra redeamus in veterem vilitatem. 4. Præterea verò Gratia, licet nobis gratis donata sit, tamen Christo capiti nostro debita fuit ex iustitia. Vnde non modicus honor in membra redundat, quòd amicta sint
 pur.

purpura Gratia, debitæ sibi in Capite.
 5. Hinc porrò fit, vt nunc magis meritoria sint opera iustorum, & magis acceptæ orationes, quàm essent in eo statu, in quo Gratia æquè magna donati essemus, sed quæ non faceret nos membra Christi, nec fundaretur in meritis eius. Nam vtcunque præstans sit Gratia suapte natura, tamen ex eo, quòd data sit per Christum, in gradu æquali multo plus valet, atque etiam efficit. Ideo nunc plures, insigni sanctitate illustres homines extiterunt, intra paucos annos, quàm essent fortè longo tempore in statu Innocentiæ. Quis ergo non strenuè se in omni genere virtutum exerceat, ne si fructus non ferat, excidatur à tam nobili radice, & in ignem mittatur?

III. De plenitudine eius nos omnes accepimus. Ioan. I. Nam & nos omnes, qui Sanctorum locum possidemus, proprijs ipsius bonis locupletati sumus; & natura humana illius bonis magis, quàm suis gaudet. De plenitudine namque Filij, quasi ingi
 fonte,

CONSIDERATIO XXVI. 217

fonte, Gratia donum scaturiens, in singulas
 animas, quæ dignæ sunt, defluit. ait S. Cy-
 rillus l. 1. in lo. c. 20. Vbi duo de ista
 communione cum Christo notanda
 sunt, consideratione dignissima. Pri-
 mum est, quòd Gratia nostra magis
 Christi, quàm nostra sit, Omnis enim
 Gratia, quæ secundùm ordinariam Dei
 legem futura est, Christo debetur ex
 merito, ex Christi inexhausto, & nun-
 quam minuendo, thesauro promitur,
 quæcunque datur hominibus: non
 quòd eadem in re Gratia per Dei po-
 tentiam sit in Christo, & hominibus, vt
 anima in capite & membris, quemad-
 modum nonnulli existimant; sed quòd
 in homines à Christo dimanet: ferè vt
 lux à corpore Solis, propter copiam sui,
 toto cælo diffunditur, & illud illumi-
 nat, à solo tamen Sole, vt à proprio
 fonte dependet; quippe quæ perspi-
 cuo infundatur, tantùm vt qualitas ad-
 nentitia, autore S. Thomâ in lib. de sens.
 lect. 16. Ita Gratia omnis est in Christo,
 velut in proprio subiecto, dignissimo

L

&

& capacissimo; quia verò ipse plenus
 est, redundat in homines. Atque ut po-
 steri Adami, si non peccasset, ab illo per
 generationem in se derivatâ Gratiâ, re-
 ctè dicerentur ditati bonis paternis; ita
 Christiani, dum regenerantur in Chri-
 sto, Gratiâ tanquam proprio eius bono
 locupletantur, non plenitudinem, sed
 de plenitudine eius adepti. In quo sunt
 multo feliciores Angelis. Vnde qui
 magna maiestate Moysen, Danielelem, &
 alios sanctissimos homines, cum eis ius-
 su Dei locuturos, olim terrebantur: iam
 reuerentur in istos, & ut S. Gregorius
 ait, *hom. 8. in Euang. naturam nostram,*
quam prius despexerant, postquam hanc
supra se constitutam conspiciunt (per Gra-
tiam derivatam à Christo) prostratam sibi
videre pertimescunt. Alterum est, quòd
 iugi fonte Gratia ex Christi plenitudi-
 ne defluat. Nam hodie pluribus & effi-
 caciore modis acquiri, & conseruari
 potest, quàm olim: affluit maiore co-
 pia, & cum fortioribus auxilijs ad exer-
 cendas virtutes, ac tentationes vincen-
 das.

CONSIDERATIO XXVI. 219

das. Ideo plures etiam, & clariores Sanctos protulit Lex Christiana, quæ ideo rectissime vocatur Lex Gratiæ. Quæ Gratia in antiquis non potuit habere plenum effectum: neque enim liberabat eos à conditione seruili, neque ad eam familiaritatem Dei communiter adducebat, quæ postea fuit. Quare etiam Dominus aiebat; *Iam non dicam vos seruos; quia seruus nescit, quid faciat dominus eius. Vos autem dixi amicos; quia omnia, quaecunque audiui à Patre meo, nota feci vobis. Ioan. 15.* Et quamuis antiquis Gratia daret ius regni caelestis; tamen in vita non gaudebant omnibus illis priuilegijs filiorum Dei, quibus iusti nunc gaudent; neque post mortem licebat eis hereditatem adire, priusquam Christus mortuus esset. O dulcissime IESV, vnicum bonum nostrum, Redemptor hominum, honor nostræ naturæ, Tibi debemus, quòd nos honorant beati Spiritus propter Gratiã tuam. Da, vt ipsi quoque dignè æstimemus eandem, & grati simus pro in-

finito amore tuo, quo sic nos honorare
 dignatus es. Quærent Theologi, plûsne
 tibi obstricti sint, qui semper manse-
 runt in Gratia, quàm qui post pecca-
 tum in eam recepti sunt: ac censent, li-
 cèt maius sit beneficium innocentia
 spectatum in se, tamen Gratia recepta
 maius esse, ratione eius, qui indignum
 se reddidit. Angeli sancti nunquam
 peccauerunt: nos omnes peccauimus,
 omnes amisimus gratiam nobis dona-
 tam initio; omnes per te, benignissime
 IESV, reconciliati sumus. Omnes igi-
 tur magis tibi obstricti sumus, quàm
 Angelorum phalanges. Cùm ergo ma-
 gis obligati simus tibi, quàm Angeli,
 quomodo te offendimus, sicut diaboli?
 si gratiores tibi esse debemus, quàm
 Seraphici Spiritus, quomodo hîc
 obliuiscimur, sicut pecu-
 des brutæ?

* *
 *

CON.